

V à r i a

Noves malalties en els nois ⁽¹⁾

pel

PROF. DR. W. BIRK

M. m. W. - núm. 29 - 1932

Es tenia com a cosa impossible que avui dia en què la Medicina dirigeix les seves investigacions en tots sentits, poguessin ésser descrites noves malalties. I això ha passat, amb la descoberta d'algunes, que no tenen com a caràcter la seva raresa o són alteracions de quadros clínics de llarg temps coneguts, sinó que representen en clínica quelcom de nou i tenen una significació pràctica indiscutible.

Malaltia de Feer

Ens ocuparem, en primer terme, de la malaltia de Feer, descrita, per primera vegada a l'any 1922 per aquest clínic, i certament en forma tan precisa i completa, que els observadors, que l'han seguit, poca cosa de nou han pogut afegir.

El diagnòstic de la malaltia de Feer en la majoria de casos es fa o primera vista, en comprovar la coloració frapant blanco-rogenca de les mans, peus, punta del nas i galtes. Si es fa despullar a la criatura, es nota, per tot el cos, la pell notablement humida, i se sent dir als pares, que el noi sua d'una manera extraordinàriament intensa, fins al punt que, durant la nit, és precís de canviar-li la camisa almenys un parell de vegades. A causa d'aquesta intensa sudoració, l'esquena està plena de vesícules sudorals, en part recents, en part reventades. El mateix es troba en el palmell de la mà i en la planta dels peus. Aquest quadro pot semblar-se a una forta descamació escarlatinosa. Amb aquestes alteracions de la pell s'hi uneixen, d'ordinari, trastorns de la motilitat. Els nois mostren, en tal cas, una certa semblança amb els paralítics post-diftèrics; però la falla del reflex rotulià no depèn de l'existència d'una neuritis, sinó del tonus muscular tan decaigut, que el

reflex no pot tenir lloc. Tenen també una marxa que recorda a la dels paralítics post-diftèrics. Amb una observació atenta es nota, que en realitat no existeix atàxia, sinó una gran inseguretat en caminar. Els nois afectats no poden romandre llarg temps a peu dret, sinó que ràpidament s'acoten. Si es posen drets, ho fan amb les cames obertes, d'una manera insegura, amb els genolls semiflexionats, balancejant-se amb les mans tremoloses. També en el llit no poden estar llarg temps sentats, doblant-se cap endavant i romanen llarg temps amb el cap sobre els peus, a vegades durant hores. Tot això és indicatiu d'un esgotament muscular greu i poques vegades observat. El caràcter dels nois està evidentment alterat. No tenen interès per a res, estan murriosos, indiferents o completament idiotitzats. La saliva els goteja de la boca, probablement, no per una major secreció, sinó per manca d'atenció. Per la seva voluntat no es mourien del llit, romanen en ell o bé de costat amb els genolls arronçats o bé inclinats cap endavant amb el cap sobre els peus, com ja s'ha dit. En ocasions apareixen atacs dolorosos, que són acusats en el ventre. El més notable, però, són els dolors sentits en els dits freds, humits i en la majoria dels casos quelcom inflats. Aquests dolors són ocasionats o bé per una insuportable picor de la pell o per un adormiment i frisor de les mans (acroparestèsia) que obliga als nois a mossegar-se'ls. Junt amb això apareixen els més estranys i poc habituals trastorns: s'estiren continuament els cabells, i les regions del cap resten completament pelades, presenten paranòquies lleugeres, però que poden endinsar-se tant, que els

¹ Article del qual s'ha eliminat, per la seva gran extensió, les referències no lligades amb la clínica.